

Sòbria i volcànica

Mayte Martín, divendres a Banyoles Foto: HAROLD ABELLAN / FESTIVAL (A)PHICA.

“Ja veieu que he tingut una vida amorosa molt divertida”, va dir Mayte Martín [<http://www.mayte-martin.com>] després de cantar l'estripada i delicada alhora Me siento sin piel, en la recta final del seu concert de divendres al Club Natació Banyoles, dins la programació del festival (a)phònica [<http://www.aphonica.banyoles.cat/>], on la cantora barcelonina va estrenar el seu nou projecte, Tempo rubato, el seu “currículum amorós i emocional” gestat molt lentament al llarg de dues dècades de vida i música, que en Mayte Martín són una mateixa cosa.

Molt ben acompanyada pel quartet de cordes Qvixote –convertit en quintet amb el contrabaix de Ximo Clemente–, amb els germans Pau i Arnau Figueres delimitant l'espai escènic amb la subtilitat de la guitarra del primer i les percussions del segon, Mayte Martín va dedicar tot el concert a presentar aquestes cançons majoritàriament inèdites, tot i que algunes ja les havia gravat prèviament amb les pianistes franceses Katia i Marielle Labèque al disc De fuego y de agua (2008), sota la direcció artística de Joan Albert Amargós, també autor dels arranjaments d'aquest llarg viatge de vint anys que ha culminat a Tempo rubato. D'aquell De fuego y de agua, Martín ha recuperat el Soneto de amor sobre un poema del mestre Rafael de León, que va obrir el concert amb l'entonació menys flamenca de la nit, i també la següent Acaríciame por dentro, 100% de Mayte, més la versió del tango Sus ojos se cerraron de Gardel i Le Pera i l'adaptació d'un poema de Federico García Lorca, Gacela del amor imprevisto.

Excepte La mujer del pirata (“Un conte molt refrescant escrit per Núria Canal; si l'hagués fet jo, no seria refrescant”, va dir la cantant rient-se de la seva pròpia “densitat”), la resta de temes, amb lletra i música de Martín, eren clarament fragments de vida i de passions no sempre ben resoltes, amb títols força explícits: Si te he visto no me acuerdo, Balada del amor sin nombre i No me maltrates la vida, entre les quals va introduir Música de mi locura, composta per a la cantora Virginia Gámez. “Un altre tema de temàtica jocosa”, va dir Mayte per treure pes i dramatisme a un concert confessional, gairebé catàrtic, a la vora de l'estany: “Un lloc màgic on vinc a buscar coses molt maques que em roba la ciutat. A Serinyà he vingut a construir molt del que he anat creant.”

Després de tancar Tempo rubato amb el “to esperançador” de la preciosa Antes de ti (“Perquè marxeu contents creient que l'amor existeix”), el públic va premiar la sinceritat, l'humor i el geni d'aquesta artista sòbria per fora, volcànica per dins, reclamant un bis –S.O.S., del seu debut, Muy frágil (1995): “Y no hagas caso de lo que diga la gente / tienen envidia porque yo amo libremente”– i dedicant-li una llarga i merescuda ovació final. Tempo rubato arribarà el 22 de juliol al Grec de Barcelona: una cita obligada.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 26-06-2016 Pàgina 35

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/980430-sobria-i-volcanica.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui